

Η ταυτόχρονη Ανάστασις και Ανάληψις της Υπεραγίας Θεοτόκου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Άπό όλες τις Θεομητορικές έορτές, άγαπητοί μου προσκυνηταί, άναμφισβήτητα ύπερδεσπόζει ή σημερινή τοιαύτη τής Ύπεραγίας Θεοτόκου, ή όποία έορτή περιλαμβάνει δύο τμήματα.

Τό πρώτο τμήμα της εΐναι ή Κοίμησις καί ή ταφή τής Παναγίας Μητέρας μας καί τό δεύτερο τμήμα εΐναι ή όλόσωμος Μετάστασις Αύττης εις τούς Ούρανούς, τούτέστιν ή Άνάστασις Της καί ή ταυτόχρονη Άνάληψις Της. Έτσι, ή Παναγία εύρίσκεται σωματικώς μέ άφθαρτον σώμα εις τήν Βασιλείαν του Θεού.

Στό σημείο αυτό, νά διευκρινήσωμε ότι ή Άγία Γραφή δέν εΐναι ή Άποκάλυψις του Θεού αυτή καθ' έαυτή. Εΐναι ή θεωρία περί τής άποκαλύψεως του Θεού, διότι ή Άποκάλυψις καί ή Πεντηκοστή του καθενός πιστου εΐναι γεγονότα προσωπικά πού έξαρτώνται άπό τήν πνευματική του προσωπική ιδιοσυχνότητα καί χωρητικότητα.

Όμως ή Άγία Γραφή χωρίς τήν Ίερά Παράδοσι δέν στέκεται άπό μόνη της. Χρειάζονται καί τά δύο. Η Ίερά Παράδοσις εΐναι ισόκυρη μέ τήν Άγία Γραφή. Άλλωστε, νά μή ξεχνάμε, ότι κάποια στιγμή ήλθε ή Άγία μας Έκκλησία καί καθώρισε συγκεκριμένα ποιά θά εΐναι άκριβώς ή Καινή Διαθήκη, ποιά βιβλία δηλαδή εΐναι τά θεόπνευστα, ποιά εΐναι άπλως τά ώφέλιμα καί ποιά εΐναι τά ψευδεπίγραφα.

Μέ αυτά όλα θέλω νά τονίσω τήν άξία τής Ίερας Παραδόσεως καί τής

Ἀποστολικῆς Παραδόσεως ἐν πρώτοις, ἡ ὁποία φαίνεται σέ πάρα πολλά σημεῖα, ἀκόμη καί στήν σημερινή εὐαγγελική περικοπή (Κυριακή Η΄ Ματθαίου), πού ὑπάρχει ἡ μεσολάβησις τῶν Ἀποστόλων μεταξύ Χριστοῦ καί πλήθους. Ὅπως λέγει ὁ Κύριός μας: «Δότε ὑμεῖς αὐτοῖς φαγεῖν». »Ἔσεῖς νά τούς δώσετε νά φάγουν».

Βλέπομε δηλαδή σέ ὅλο αὐτό τό θαῦμα, ἐκτός ἀπό φράσεις εὐχαριστιακῆς διαστάσεως πού μᾶς θυμίζουν καί μᾶς ἀνάγουν εἰς τήν Θεία Εὐχαριστία, καί τήν μεσολάβησι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πού εἶναι βέβαια τό θεμέλιο τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως. Ὅπως λέγομε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως »...Εἰς μίαν Ἁγίαν Καθολικήν, δηλαδή Οἰκουμενικήν, καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν, πού σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία στηρίζεται στήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί στήν Ἱερά Παράδοσι.

Ἔτσι λοιπόν, σύμφωνα μέ τήν Παράδοσι, ἐφ' ὅσον ἡ Καινή Διαθήκη σκοπίμως τίποτε δέν ἀναφέρει γιά τήν Κοίμησι τῆς Παναγίας, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἐπληροφορήθη κατά τρόπον, μυστικόν μέν ὡς πρός ἐμᾶς σαφέστατον βέβαια ὡς πρός Αὐτήν, κατά τρόπον δηλαδή ἄρρητον, καί συγκεκριμένα ἐπληροφορήθη διά μέσου ἀγγέλου. Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι οἱ τρόποι τῆς θεϊκῆς πληροφορίας πού παίρνουν οἱ πραγματικοί Ἅγιοι καί κατά μείζονα λόγον ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, εἶναι ποικίλοι, ἄρρητοι καί ἀπόρρητοι. Διότι, προφανῶς ἀπείρους τρόπους ἔχει ὁ Θεός γιά νά πληροφορῆ τούς πραγματικούς Ἁγίους Του. Ὅμως, ὅλοι αὐτοί οἱ θεϊκοί τρόποι εἶναι ὑπέρ πᾶσαν νόησιν καί αἴσθησιν. Ἄν τό θέλετε ἀκόμη καί οἱ ἴδιοι οἱ Ἅγιοι νά μᾶς τούς ἐξηγοῦσαν, πού δέν ἐπιτρέπεται βέβαια τίς πλεῖστες ὄσες φορές, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός νά μᾶς τά ἐξηγοῦσε - ἕνα σχῆμα ὑπερβολῆς καί φανταστικό, μέ τήν καλή τήν ἔννοια -, πάλι ἐμεῖς οἱ ἀμύητοι δέν θά μπορούσαμε νά καταλάβωμε τόν ἀκριβῆ τρόπο τῆς θεϊκῆς πληροφορίας.

Σημασία ὅμως ἔχει γιά τό ἐν λόγω θέμα μας, ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὄντως ἐπληροφορήθη δι' ἀγγέλου ὅτι σέ τρεῖς ἡμέρες θά ἀπήρχετο ἀπό τόν μάταιο τοῦτο κόσμος. Κατά τρόπον δέ θαυμαστόν εὐρέθησαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι δίπλα εἰς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἀπό τά πέρατα τῆς οἰκουμένης πού τότε εὐρίσκοντο καταναλώνοντες ἑαυτούς εἰς τό κήρυγμα καί εἰς τήν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου.

Καί ὅταν λέμε »εὐρέθησαν» ἐννοοῦμε ὅτι καί οἱ ἴδιοι δηλαδή δέν μπορούσαν νά τό ἐξηγήσουν. Ἐδῶ φαίνεται πῶς μπορεῖ ὁ Θεός νά μεταθέτῃ, ὅταν θέλῃ νά μεταθέσῃ, κάποιον Ἅγιο Του ἀπό τό ἕνα μέρος στό ἄλλο μέρος σέ μηδέν χρόνο. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή. Θεός εἶναι καί «ὅπου Θεός βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις», νικᾶται φύσεως τοπική τάξις, καί χρόνου τάξις, κ.ο.κ.

Καί ἔτσι σέ μηδέν χρόνο θαυματουργικῶς εὐρέθησαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰς »Γεθσημανῆ τό χωρίον», διότι τιμῆς ἔνεκεν καί ἀξίως καί δικαίως ἔπρεπε νά

προλάβουν νά άσπασθοῦν καί νά εὐλογηθοῦν ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο πρίν Αὐτή ἀναχωρήσῃ ἀπό αὐτόν τόν κόσμον. Ἔτσι ἡ Παναγία μας τούς εὐλόγησε καί ὅπως Ἐκείνη ἤθελε, ἢ μᾶλλον ὅπως ὁ Θεός ηὐδόκησε, ἀπλᾶ καί ταπεινά καί ἀθόρυβα, ἐκοιμήθη εἰς τό μικρό Της κρεβάτι.

Κατόπιν τούτου, μέ ὄλην τήν πρέπουσα καί δέουσα εὐλάβεια πού ἔτρεφαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι πρὸς τό πάνσεπτο Πρόσωπό Της, Τήν ἐκήδευσαν, εἰς »Γεθημανῆ τό χωρίον», ὅπως ψάλλομε συνέχεια εἰς τίς Παρακλήσεις, ὅπου βέβαια καί ὁ τάφος Της σώζεται ἕως καί τῆς σήμερον. Ἐκεῖ ὑπάρχει καί ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτισσας, γιά τήν ὁποία ἔλεγε ὁ μακαριστός Γέρων Παΐσιος ὅτι ὁμοιάζει πιά πολύ ἀπό τίς ἄλλες εἰκόνες τῆς Παναγίας μέ τήν μορφή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Βέβαια, ἂν θέλωμε νά κυριολεκτήσωμε, ἡ μορφή τῆς ἀναστημένης Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶναι ἄρρητος, ὅμως ὁμοιάζει μέ τήν μορφή τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτισσας, σύμφωνα δηλαδή μέ τίς γνωστές ἐμφανίσεις πού ἔκανε ἡ Παναγία Μητέρα μας.

Ἀλλά ἓνας ἀπό τούς δώδεκα Μαθητάς, κατ' οἰκονομίαν καί κατὰ Θεῖαν Πρόνοιαν ἀπουσίαζε. Καί πάλιν αὐτός, ὄχι τυχαῖα, ἦτο ὁ Θωμᾶς, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε καί ὅταν πρωτοεμφανίσθη ὁ Χριστός εἰς ὀλόκληρη τήν ὁμάδα τῶν Μαθητῶν. Εἶχαν προηγηθῆ, πρὸ αὐτῆς τῆς κοινῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ στό σύνολο τῶν Μαθητῶν, καί ἄλλες πολλές ἐμφανίσεις, μέ πρώτη βέβαια ἐμφάνισι εἰς τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί εἰς τήν Μαρία τήν Μαγδαληνή πού ἐδιαβάσαμε σήμερα στό ἐωθινό Εὐαγγέλιο, ἡ ὁποία ὅμως δέν ἐνόησε ἀμέσως τά τῆς Ἀναστάσεως. Αὐτός ἦταν ὁ λόγος πού ἔκλαιγε καί ἐνόμιζε ὅτι ὁ Κύριος ἦτο ὁ κηπουρός καί ἐζητοῦσε νά μάθῃ διάφορες πληροφορίες. Ἀλλά ὁ Χριστός τῆς εἶπε «μή μου ἅπτου». Ἐνῶ δηλαδή ὁ Κύριος ἀργότερα προκαλῆ τόν Ἀπόστολο Θωμᾶ νά τόν ἀγγίση, εἰς τήν Ἁγία Μαρία τήν Μαγδαληνή λέγει »μή με ἀκουμπᾶς».

Ἦδε ἡ διάκρισις τῶν Ἁγίων. Ἦδε ἡ διάκρισις τῆς Πηγῆς τῆς διακρίσεως, πού εἶναι ἡ Αὐτοαγιότης, ὁ Χριστός, πού τόν μὲν ἓναν προκαλεῖ μέ τήν καλή ἔννοια νά τόν ἀκουμπήσῃ, τόν Θωμᾶ δηλαδή, γιά νά πιστωθῆ ἡ Ἀνάστασις καλύτερα, ἀλλά εἰς τήν Μαρία τήν Μαγδαληνή λέγει «μή μου ἅπτου» γιὰτί εἶχε ἄλλη ψυχολογία. Ἀπό ἄλλο ἔπασχε ὁ α΄, ἀπό ἄλλο ἔπασχε ὁ β΄.

Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἐνόμιζε ὅτι θά ἦταν ὁ ἀναστημένος Χριστός ὅπως ἡ παληά καλή ἁγία παρέα καί ἔπρεπε νά τῆς κάνῃ ἓνα πρῶτο μάθημα νά τήν ταρακουνήσῃ καί νά τήν ξυπνήσῃ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὅτι »ναί μὲν ἀναστήθηκα, ἀλλά ἀλλάζουν τά πράγματα καί γι' αὐτό μή με ἀκουμπᾶς».

Βλέπετε, πῶς οἱ Ἅγιοι, ἀναλόγως τοῦ προβλήματος καί τῆς θέσεως τοῦ κάθε ἀνθρώπου μέ διάκρισι συμπεριφέρονται. Ἄλλοιῶς στόν α΄, ἄλλοιῶς στόν β΄. Ἄς μή

πᾶμε καί πολύ μακρῶς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στόν μέν Ἀπόστολο Τίτο πού ἦταν εἰς τήν Κρήτη λέγει νά μή περιτμηθῆ, ἐνῶ στόν Ἀπόστολο Τιμόθεο ὁ ἴδιος ὁ «Γέροντας» - νά τό ποῦμε μέ τά σημερινά δεδομένα - ὁ ἴδιος Ἀπόστολος Παῦλος σέ ἄλλο του πνευματικό παιδί, κι αὐτό ἐξ ἴσου ἄξιο καί ἅγιο, ἐπειδή εὐρίσκετο σέ ἄλλη περιοχή ὅπου ὑπῆρχαν ἄλλα ρεύματα πνευματικά, προκειμένου νά περάσῃ τό κυριώτερο, πού ἦταν ἡ διάδοσις τοῦ Εὐαγγελίου καί νά μή σκαλώσουν σέ κάποιες προλήψεις πού μέχρι τότε δικαιολογημένα εἶχαν, τοῦ ἐπιβάλλει νά περιτμηθῆ. Κλείνει αὐτή ἡ παρένθεσις «περί διακρίσεως», πού βλέπομε ἐδῶ καί στόν Χριστό, πῶς ἐνήργησε ἀλλοιῶς στήν Μαρία τήν Μαγδαληνή καί ἀλλοιῶς στόν ἅγιο Ἀπόστολο Θωμᾶ.

Καί ἐπανερχόμεθα εἰς τό κύριό μας θέμα. Σκοπίμως τότε ἔλειπε ὁ Θωμᾶς ἀπό τόν ὄμιλο τῶν ἄλλων Μαθητῶν κατά τήν Κυριακή τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ Θωμᾶς δέν ἦτο περισσότερο ἄπιστος ἀπό τούς λοιπούς Μαθητές, διότι κανείς Μαθητής δέν ἐπίστευσε ὅτι ὁ Χριστός ἀνεστήθη πρὶν ὁ ἴδιος προσωπικά δῆ τόν ἀναστημένο Χριστό, ἔστω κι ἂν οἱ ἄλλοι τόν ἐπληροφοροῦσαν περὶ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Θυμηθεῖτε τί εἶπαν γιά τήν Ἁγία Μαρία τήν Μαγδαληνή. «Ἐφάνησαν ὡσεὶ λῆρος τά ῥήματα αὐτῆς». Τούς ἐφάνησαν δηλαδή σάν γυναικεῖες φαντασιώσεις τά λόγια τῆς Ἁγίας.

Λοιπόν τότε ἔλειπε ὁ Θωμᾶς γιά νά πιστωθῆ κατά τόν καλύτερο καί πιό ρεαλιστικό ἱστορικό τρόπο ἢ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Διότι, μέχρι τότε δέν εἶχε δοθῆ ἡ καθολική ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί εἶχαν τίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τους οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, πού καθόλου γι' αὐτό βέβαια δέν μειώνονται. Ἔτσι, ὅπως τότε συνέβη αὐτό γιά νά πιστωθῆ κατά τόν καλύτερο τρόπο ἢ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί τώρα, ὄχι τυχαῖα, εἰς τήν Κοίμησι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔλειπε πάλι ὁ Θωμᾶς. Καί ὅταν πῆγε ἐκεῖ καθυστερημένα τόν ἔπιασε ἕνα λευκό ἅγιο παράπονο, ἕνα ἀπαθές παράπονο καί ἤθελε κι αὐτός νά ἀσπασθῆ τό νεκρό σῶμα καί νά εὐλογηθῆ, ἔστω καί ἀπό τήν νεκρά ὅπως ἐνόμιζαν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Γι' αὐτό, ἀξίως καί δικαίως, μετὰ τρεῖς ἡμέρες οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἤνοιξαν τόν τάφον γιά νά πάρῃ τήν εὐλογία καί ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, ἔστω κι ἂν εἶχε ἤδη κοιμηθῆ ἢ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Καί ὅταν ἤνοιξαν τόν τάφον τῆς Παναγίας διεπίστωσαν ὅλοι, παρά πᾶσαν ἐλπίδα καί προσδοκίαν, ὅτι ἔλειπε τό σῶμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί εὐρίσκετο ἐκεῖ μόνον ἡ σινδόνα μέ τήν ὁποίαν εἶχε τυλιχθῆ, ὅπως δηλαδή ἀκριβῶς εἶχε συμβῆ μέ τόν Χριστό, πού εὐρέθησαν ἐκεῖ τό σουδάριον, κλπ., τυλιγμένα εἰς τήν ἐντέλειαν. Καί ὁ Χριστός βέβαια εἶχε ἀναστηθῆ.

Καί τότε διεπίστωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὅτι ἡ Παναγία Θεοτόκος εἶχε ἀναστηθῆ. Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορική κατοχύρωσις τοῦ γεγονότος, πού διασώζει ἀδιαμφισβήτητα ἡ Ἱερά Παράδοσις, γιατί πῶς εἶναι δυνατόν ἕνα σῶμα νά προλάβῃ νά λειώσῃ σέ

τρεις ημέρες δηλαδή.

Βέβαια, εις τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, σύμφωνα μέ τήν γνώμη ὄλων τῶν ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων, ταυτόχρονα μέ τήν Ἀνάστασιν Της ἔλαβε χώραν καί ἡ Ἀνάληψις Της, ὅπως τό ἀναλύουν πάλιν καί πολλάκις, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Ἅγιος Νικόδημος, ὁ Ἄγιος Γρηγόριος, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης καί πλεῖστοι ὅσοι Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἠσχολήθησαν μέ αὐτό τό θέμα.

Καί ὅπως εἶπαμε ὑπάρχει κατ' ἀρχάς ἡ ἱστορική κατοχύρωσις τήν ὁποία περιληπτικώτατα ἀναφέραμε εις τήν ἀγάπη σας. Ἀλλά ὑπάρχει καί σαφειστάτη προφητική πολλαπλή ποικίλη κατοχύρωσις. Ἀπλῶς, ἕνα-δύο σημεία θά ἀναφέρωμε γιά νά μή μακρύνωμε πολύ τόν λόγο.

Εἰς τούς Ψαλμούς, ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ λέγει, μεταξύ τῶν ἄλλων: «Ἀνάστηθι Κύριε εις τήν ἀνάπαυσίν σου, σύ καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου». Θά ἀναστηθῆς Κύριε Ἐσὺ, ἀλλά ὄχι μόνον Ἐσὺ – πού ἀναφέρεται προφανῶς εις τόν Χριστόν ἀπό τήν ὄλη συνάφεια τοῦ Ψαλμοῦ -, ἀλλά «καί ἡ κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος σου». Εἰς τήν κιβωτό τοῦ ἁγιάσματος, ἐκεῖ εις τήν Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου, ἐφυλάσσοντο οἱ πλάκες τῆς Διαθήκης, οἱ πλάκες πού εἶχε πάρει ὁ θεόπτης Μωϋσῆς εις τό ὄρος Σινᾶ.

Ἀλλά, κατά μείζονα λόγον »κιβωτός τοῦ ἁγιάσματος« εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, γιατί ἡ Κιβωτός τῆς Διαθήκης ἦτο τύπος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπειδή μέσα Της δέν εἶχε προφανῶς τίποτε πλάκες, ἀλλά εἶχε τόν ἴδιο τόν Ἐντολοδόχο. Μάλιστα δέ τότε ἦτο ἐνεργῶν ὁ ἄσαρκος Λόγος, ὁ ἄσαρκος Χριστός. Ὁ Χριστός, πρὶν γίνῃ ἄνθρωπος δηλαδή, γιατί ἕνα εἶναι τό πρόσωπο. Ὅπως λέγει ὁ Χριστός «πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγώ – ἐγώ, ὡς πρόσωπο, ὡς ὑπαρξις – εἰμί», ὑπάρχω δηλαδή. Καί τότε τά ἔχασαν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι καί ἤθελαν ἐκεῖ νά τόν λιθοβολήσουν, κλπ.

Λοιπόν, ἡ Παναγία ἐχώρεσε μέσα Της τόν ἴδιο τόν Ἐντολοδόχο, τόν Χριστό δηλαδή. Γι' αὐτό ὅπως ψάλλομε ἐκεῖ τά Χριστούγεννα λέμε ἕνα ὠραῖο τροπάριο-προσόμοιο »ὁ ἀχώρητος παντί πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ, ὁ ἐν κόλποις τοῦ πατρός πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς μητρός• πάντως ὡς οἶδε, ὡς ἠθέλησεν καί ὡς ἠδύοκῆσεν, ἄσαρκος γάρ ὢν ἐσαρκώθη ἐκῶν καί γέγονεν ὁ ὢν ὃ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς«. Δηλαδή, μέ ἀπλᾶ λόγια, πῶς Αὐτός πού δέν τόν χωροῦν τά σύμπαντα ἐχώρησε μέσα σέ ἀνθρωπίνη κοιλιά, μέσα σέ ἄχραντη κοιλιά, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου; Γι' αὐτό καί ἡ Παναγία μας δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ »σκηνή τοῦ ἁγιάσματος«, ἀλλά πολύ εὔστοχα ὀνομάζεται σὺν πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι καί »Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου«.

Τώρα, στηριζόμενοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες στήν ἱστορική καί προφητική κατοχύρωσι,

πού έν όλίγοις αναπτύξαμε, κατέθεσαν, διεσαφήνισαν, ανέπτυξαν, έρμήνευσαν, περιχαράκωσαν γραπτώς αύτήν τήν διδασκαλία, ή όποία άποτελεϊ μυστικό δόγμα τής Άγίας μας Έκκλησίας. Αυτό, προφανώς και δέν είναι ύποδεέστερο άπό τά άλλα δόγματα, αλλά είχε και έχει τήν »πολυτέλεια» νά μήν άμφισβητηθῆ. Γι' αυτό είναι και πιό »έγκυρο» - όλα τά δόγματα βέβαια είναι έξ ίσου έγκυρα -, διότι δέν εύρέθηκε κανείς αίρετικός εις τό διάβα τής έκκλησιαστικής ιστορίας νά τό άμφισβητήση. Τώρα, εάν κάποιοι σύγχρονοι θεολόγοι, ή άσχετοι, ή κάποιοι εύλαβείς, αλλά άπό άγνοια ή έπηρεασμένοι άπό άλλες θέσεις δυτικοῦ τύπου λέγουν πράγματα τά όποια δέν εύσταθοῦν, ξ, τί νά κάνωμε; Έμεϊς πρέπει νά στηριζώμεθα εις τούς Άγίους Πατέρες, εις τήν Παράδοσι τής Έκκλησίας μας, πού οί Άγιοι Πατέρες, οί πιό πολλοί άπ' αυτούς, όπως ό Άγιος ό Παλαμάς, είχαν δεϊ και ζωντανά τήν Ύπεραγία Θεοτόκο.

Έτσι λοιπόν όλοι οί Άγιοι Πατέρες τό αναλύουν αυτό και είναι σεσιγημένον μυστήριο. Άλλωστε, τά τής Θεοτόκου όλα είναι σεσιγημένα εις τήν Άγία Γραφή. Ένώ είχε μέσα Της τόν Θεόν Λόγον και είχε τόν πρώτον λόγον νά όμιλή, όμως άφησε τόν Χριστόν νά τά πῆ άργότερα καλύτερα μέ τά θαύματα και μέ τήν διδασκαλία Του. Ένώ είχε τόν πρώτο λόγο, γιατί μέσα Της είχε τόν ένυπόστατο Λόγο, αύτή νά είναι ή Γερόντισσα και ή Διδασκάλισσα, όμως δέν είχε άρθρώσει καμμία λέξι. Και αν βάλωμε και κάποια καλή φαντασία, και άπό κάποιους εκεί Γραμματεϊς και Φαρισαϊούς, διδασκάλους, μέ καλή ή μέ όχι καλή διάθεσι, πιθανώς νά έδέχτο και κάποιες συμβουλές και κάποιες διδασκαλίες. Ποιός; Η Ύπεραγία Θεοτόκος, πού είχε λάβει τό Άγιο Πνεῦμα σέ τέλειο βαθμό. Βλέπομε τί μεγαλειό ταπεινώσεως και σιωπῆς είχε ή Παναγία Μητέρα μας.

Έπίσης, αναλύσαμε ότι ή Ίερά Παράδοσις είναι ισόκυρος μέ τήν Άγία Γραφή και ότι οί Οικουμενικαί Σύνοδοι ήσυχολήθησαν μόνο μέ προβλήματα πού έτυχε νά άπασχολήσουν τήν Έκκλησία στό πέρασμα τής έκκλησιαστικής ιστορίας. Άλλά εύτυχώς γι' αυτό τό θέμα κανείς αίρετικός δέν εύρέθηκε νά τό άμφισβητήση. Γι' αυτό και δέν ύπῆρξε ανάγκη συγκλίσεως Οικουμενικής Συνόδου.

Άλλωστε, έκτός άπό τήν διαχρονική Πατερική Γραμματολογία, αυτό φαίνεται, σύν τοϊς άλλοις, και στήν ύμνολογία τής Έκκλησίας μας. Μόνον δύο παραδείγματα θά αναφέρωμε.

Όπως ψάλλομε στό Κοντάκιο «τάφος και νέκρωσις ούκ έκράτησε», τήν Ύπεραγία Θεοτόκο δηλαδή. Η, εις τό τελευταϊο τροπάριο τής πρώτης ώδῆς τοῦ πρώτου Κανόνα τής έορτῆς, αναφερόμενος ό ύμνογράφος εις τήν Ύπεραγία Θεοτόκο, λέγει: Νά τό ποῦμε μέ άπλᾶ λόγια στήν αρχή. «Γι' αυτό ακολουθοῦσα τούς νόμους τής φύσεως» και μετά λέγει στά αρχαϊα «δι' ό θνήσκουσα σύν τῷ Υἱῷ έγείρη διαιωνίζουσα». «Γι' αυτό, άφοῦ έκοιμήθης, μετά, μαζί μέ τόν Υἱό Σου, όπως και ό

Υιός Σου, ἐγείρσαι διαιωνίζουσα».

Νομίζω αὐτά εἶναι ἀρκετά, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γιά νά πιστώσωμε τοῦ λόγου τό ἀληθές. Αὐτό πού πρέπει τώρα νά συνειδητοποιήσωμε εἶναι ὅτι ἡ Παναγία εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀπό τώρα δέν εὐρίσκεται ἀπλᾶ εἰς τόν Παράδεισον, ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι καί ὅλοι οἱ σεσωσμένοι, ἀλλά εὐρίσκεται ἀπό τώρα εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, γιατί ἔχει ἤδη πάρει τό ἄφθαρτο τελικό σῶμα, ὅπως δηλαδή καί ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος μέ τήν Ἀνάληψί Του ἀνέβασε τήν ἀνθρωπίνη φύσι σέ αὐτό τό ὕψος τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀπλῶς, γιά τόν Χριστό, ἔπρεπε νά μείνη σαράντα ἡμέρες πρὶν ἀνεβῆ ἡ ἀνθρωπίνη σάρκα εἰς τόν Οὐρανό γιά τόν λόγο ὅτι ἔπρεπε νά πιστωθῆ πέρα γιά πέρα ἡ ἱστορικότητα καί ἡ ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεώς Του. Γι' αὐτό καί στήν ἀρχή ἐνεφανίζετο ὅπως τόν ἤξεραν, ἐνῶ ὁ ἀναστημένος Χριστός ἦταν διαφορετικός καί ἄρρητος στήν θεά Του. Μετά ἐνεφανίζετο διαφορετικά καί τούς ἔκανε σταδιακά μαθήματα πίστεως ἕως ὅτου ἀνελήφθη. Ἐνῶ στήν Παναγία μας δέν ὑπῆρχε αὐτός ὁ λόγος. Ἄλλωστε, ὅπως εἶπαμε, ὅλα τά τῆς Παναγίας μας εἶναι σεσιγημένα μυστήρια.

Ἔτσι, ἡ Παναγία μας εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος πού ἀπό τώρα εὐρίσκεται σωματικῶς μέ ἄφθαρτο σῶμα εἰς τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καί πρέπει ἡ ἰδική Της Ἀνάστασις-Ἀνάληψις νά μᾶς χαροποιῆ πιά πολύ καί ἀπό αὐτήν τήν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί ἐξηγούμεθα. Ὁ Χριστός, ὅπως ψάλλωμε εἰς τούς Αἴνους τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ἀνεστήθη »αὐτεξουσίως», ἀπό μόνος του δηλαδή. Ἐπί πλέον, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, »...ὁ Θεός ἀναστήσας τόν παῖδα Αὐτοῦ Ἰησοῦν» (Πράξ. γ' 26). Καί τά δύο εἶναι σωστά, διότι ὅταν λέμε »ὁ Θεός», ὅταν λέμε »ὁ Πατήρ», ὑπάρχει κοινή ἐνέργεια στά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καί τό Ἅγιον Πνεῦμα δηλαδή ἀνέστησαν τήν ἀνθρωπίνη φύσι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά ἐπειδή ὁ Χριστός ἦταν καί Θεός - λόγω τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως ἔχομε ἕνα Πρόσωπο στόν Χριστό, τοῦ Θεοῦ Λόγου -, γι' αὐτό καί τά δύο εἶναι σωστά, δηλαδή καί τό ὅτι ὁ Χριστός ἀνεστήθη αὐτεξουσίως, καί τό ὅτι ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάς, ἀνέστησε τόν Χριστόν.

Ἐνῶ ἡ Παναγία Μητέρα, ναί μέν δέν ἀνεστήθη αὐτεξουσίως, διότι ἦταν ἀπλός ἄνθρωπος. Ἀνεστήθη μέ ἄκτιστο θεία τριαδολογική ἐνέργεια, δηλαδή ἀνεστήθη ἀπό τόν Θεό. Ὅποτε, εἶναι ἡ πρώτη ἐγγύησις καί προκαταβολή, εἶναι ἡ πρώτη ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὅλοι θά ἀναστηθοῦμε. Διότι, νά, ἕνας δικός μας ἀπλός ἄνθρωπος, πού δέν διαφέρει ἀπό μᾶς ὡς πρὸς τήν φύσι ἀλλά μόνο ὡς πρὸς τήν ἀγιότητα, ἀπό τώρα ἔχει ἀναστηθῆ. Ὅποτε ἐμεῖς πρέπει νά χαιρώμεθα γι' αὐτό, διότι ἀποτελεῖ τήν πρώτη ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, εἶναι ἡ σωτηρία καί τῶν ἀγγέλων, καί τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά καί ὀλοκλήρου τῆς κτίσεως. Εἶναι ἡ »γέφυρα ἡ μετάγουσα τούς ἐγγύς πρὸς οὐρανόν», γιατί καί ἡ κτίσις θά ἀνακαινισθῆ δυνάμει τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄρα δυνάμει τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἀπό τήν ὁποίαν δανείσθηκε σάρκα ὁ Θεός Λόγος.

Γι' αὐτό, νά Τήν εὐγνωμονοῦμε αἰώνια καί νά τήν παρακαλοῦμε ἀδίστακτα, ἀφοῦ πρῶτα ὅμως ἐφαρμόζωμε τίς ἐντολές τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Της. Γι' αὐτό καί τιμῆς ἕνεκεν λέγομε «Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς». Διότι, ἡ Παναγία δέν εἶναι ὄντολογικός μεσίτης. Εἶναι ἠθικός μεσίτης, ἀλλά ἐπειδή διαφέρει ἡ παρρησία Της πάρα πολύ ἀπό τήν μεγάλη παρρησία τῶν λοιπῶν Ἁγίων, γι' αὐτό τιμῆς ἕνεκεν λέγομε »Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς». Ἐνῶ ὁ Χριστός εἶναι ὄντολογικός μεσίτης πρὸς τόν Πατέρα. Δηλαδή καί μόνον ἡ ἐνανθρώπισίς Του εἶναι μία πρεσβεία στόν Θεό Πατέρα, εἶναι ἡ αἰτία τῆς συμφιλιώσεώς μας μέ τήν Ἁγία Τριάδα.

Εὐχομαι λοιπόν νά Τήν παρακαλοῦμε ἀδίστακτα καί νά Τήν εὐγνωμονοῦμε αἰώνια, γιατί Αὐτή εἶναι ἡ αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, τῆς ὁποίας θεώσεως εὐχομαι, διά πρεσβειῶν Της, ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, ἀλλά καί ἀπό αὐτήν τήν ζωή, νά τύχωμε. Ἀμήν. Γένοιτο!

Η ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ (102-N-3)

Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Κατερέλος

Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

(Ὁμιλία κατά τήν Θεία Λειτουργία στήν Ἱερά Μονή - 18/8/2013)

Πηγή: impantokratoros.gr